

Utrecht, 23-4-2013

Geachte gemeenteraad,

In het 2-kolommenstuk bij deze RIA staat dat enkele bewoners rondom het park Oog in Al pleiten voor het verlenen van de status van gemeentelijk monument. Wij willen van deze gelegenheid gebruik maken dit pleidooi te onderbouwen.

Uit het uitgevoerde bewonerspanel lezen wij: "Utrecht is de mooiste stad van Nederland". Mee eens. Daar voegen wij graag aan toe: "... en Park Oog in Al is het mooiste park van Utrecht".

Park Oog in Al is niet zo maar een park. Het ontwerp van het huidige park lag al vast in het begin van de 20'er jaren van de vorige eeuw, toen Berlage en Holsboer hun herziene uitbreidingsplan voor de stad Utrecht presenteerden. In Berlage's stratenplan voor de wijk Oog in Al is het park een bepalend onderdeel. De monumentale huizen aan de Mozartlaan om het park vormen het Utrechtse gezicht van de Nieuwe Zakelijkheid en zijn kenmerkend voor het oeuvre van de architect Klarhamer. In dezelfde bouwbeving ontstonden de huizen van Rietveld aan de Schumannstraat.

Binnen het park bevinden zich enkele gebouwen, waarvan er twee rijksmonument (bibliotheek en theekoepel) en één gemeentelijk monument (de bunker) zijn. De aangrenzende huizen aan de Mozartlaan zijn als gemeentemonument aangewezen. Ook de nabijgelegen Muntbrug en het sluizencomplex zijn rijksmonument.

Het park wordt in het bestemmingsplan omschreven als een oud park met elementen van de Engelse landschapsstijl en klassieke stijl, dat verder ontwikkeld dient te worden als park-stinsenbos. Er zijn in het bestemmingsplan dan ook geen ontwikkelingen opgenomen die het huidige groen aantasten. De Bomenstichting, die het landelijk register van monumentale bomen in Nederland voert, heeft de hele houtopstand van Park Oog in Al monumentaal verklaard, waarbij een meer dan 200 jaar oude honingboom afzonderlijk in het register is vermeld.

Stadshistorica Bettina van Santen concludeerde vorig jaar in een studie naar de geschiedenis van Park Oog in Al dat het oorspronkelijke ontwerp van J.H. Denier van der Gon uit 1920 in grote lijnen intact is gebleven. Wel observeert zij ook een *'verrommeling en een verminderde relatie met de directe omgeving'*. Hierdoor is het park minder gaaf dan het zou kunnen zijn.

Dan nog is het park van groot stedenbouwkundig en cultuurhistorisch belang. Wij zien veel overeenkomsten met het Wilhelminapark, dat zich een rijksmonumentenstatus heeft verworven. Weliswaar is Park Oog in Al kleiner en minder bekend, beide parken stammen nagenoeg uit dezelfde tijd (het begin van de 20^e eeuw) en beide parken hebben zelfs te maken

gehad met dezelfde ontwerper gehad (Denier van der Gon). Ook de setting is vergelijkbaar: beide parken bevatten zelf en worden omringd door monumentale zaken, en, last but not least, beide parken kennen een actieve groep van buurtbewoners die het beheer van het park nu al ondersteunen en dit willen blijven ondersteunen. Bij Park Oog in Al gaat het momenteel om zo'n 70 vrijwilligers die helpen met schoonhouden, snoeien en die ook de dierenweide willen onderhouden.

Kortom, het park is dus al op veel onderdelen monumentaal en het is aan de gemeente om het geheel, meer dan de som der delen, dezelfde status te verlenen.

Tot zover een aantal feiten waarmee wij u willen duidelijk maken dat Park Oog in Al zo'n monumentenstatus verdient. Er zijn ook ontwikkelingen die voor ons de *noodzaak* en de *urgentie* van een dergelijke status onderstrepen.

Wij, buurtbewoners bij het park, genieten dagelijks van de schoonheid en de rust. Wij niet alleen, het park wordt goed benut. Bewoners uit heel West vinden er hun plek. Zoals gezegd, het park heeft daarvoor alles in huis: mooie grasvelden om te picknicken of te voetballen, de vijver om 's winters te schaatsen, de hertenweide om naar te kijken, enorme bomen om onder te schuilen, de zandbak, bruggetjes, bloemenperkjes, fraaie beelden en dit alles in dat klassieke ontwerp uit 1920 met en omringd door rijks- en gemeentemonumenten. Wij genieten er, met vele anderen, volop van.

Sommige anderen lijken het park echter als een stuk braakliggend terrein te zien waar nog "iets mee moet" om het een nuttige bestemming te geven. Dus zijn er plannen om van het park een grote speeltuin of evenemententerrein te maken. Er bestaan plannen voor een fietspad, dwars door het park. Er zijn plannen voor het afsnijden van een hoek van het park om aankomende nieuwbouwbewoners een leuke entree te verschaffen. De gemeente heeft nu een projectleider aangesteld om al deze plannen "op elkaar af te stemmen".

Juist in deze tijd kan het park bescherming goed gebruiken. Een monumentenstatus zou de kans vergroten dat huidige en toekomstige generaties Utrechters het park kunnen ervaren, nu en ook over 100 jaar, zoals sommige van onze wijkbewoners het al decennialang hebben mogen ervaren: een monumentale oase van groen en rust in het steeds groter en drukker wordende centrum van de mooiste stad van Nederland.

Wij willen eindigen met één resultaat uit het bewonerspanel, waar wij zoals gezegd zelf niet aan meededen: 90% van de respondenten vindt historische parken behoren bij het erfgoed van Utrecht. Beste gemeenteraad, voeg ons historische park daar nu bij.

Stichting Park Oog in Al